

THE CHRONICLES OF NARNIA

PRINCE CASPIAN

C. S. LEWIS

UNEDITED SAMPLE PAGE

1. The Lion, the Witch and the Wardrobe (1950)
2. **Prince Caspian: The Return to Narnia (1951)**
3. The Voyage of the Dawn Treader (1952)
  4. The Silver Chair (1953)
  5. The Horse and His Boy (1954)
  6. The Magician's Nephew (1955)
  7. The Last Battle (1956)

THE CHRONICLES OF NARNIA
කැස്പියන් කුමාරයා

UNEDITED SAMPLE PAGE

කතුවරයාගේ පිඳුම

මේරි ක්ලෙයාර් භාවිච්චි වෙතයැ

UNEDITED SAMPLE PAGE

1 දුපත

එක්තරා කාලයක පීටර්, සුසන්, එඩ්මන්ඩ්, හා ලූසි යන නම්වලින් හැඳින්වුණු ළමයි හතර දෙනෙක් සිටියෝ ය. ඔවුන් පුදුම ජනක වික්‍රමයක යෙදුණු හැටි ගැන “සිංහයා, මායාකාරිය සහ ඇඳුම් අල්මාරිය” නමැති වෙනත් පොතක විස්තර වේ. මැජික් අල්මාරියක දොරක් විවෘත කළ ඔවුහු, අපේ ලෝකයට වඩා බෙහෙවින් ම වෙනස් ලෝකයකට පිය තැබුවෝ ය. ඔවුහු ඒ වෙනස් ලෝකයෙහි නානියාව යනුවෙන් හඳුන්වනු ලැබූ රටක රජවරුන් හා රැජිනියන් බවට පත් වූ හ. ඔවුන් නානියාවේ සිටි කාලයේ දී අවුරුදු බොහෝ ගණනක් රාජ්‍ය පාලනයේ යෙදුණු බවක් පෙනිණි; එහෙත් ඔවුන් අල්මාරියේ දොර අස්සෙන් ආපසු මෙහා පැත්තට පැමිණි විට දැක්නට ලැබුණේ, වේලාව බිඳකුදු ගත නොවී තිබුණු බව යි. යටත් පිරිසෙයින්, ඔවුන් කොහේ වත් ගොස් තිබුණු බවක් කාට වත් නො දැනිණි. ඒ මෙන් ම එක්තරා ඥාණවන්ත වැඩිහිටියකුට හැරෙන්නට වෙනත් කිසිවකුටත් ඔවුහු මේ ගැන කෙළ බිඳක් නො හෙළූ හ.

ඒ සියල්ල සිද්ධ වී තිබුණේ, මීට අවුරුද්දකට උඩ දී ය. දැන් ඔවුහු හතර දෙනා ට්‍රන්ක පෙට්ටි හා වෙනත් බඩු මුට්ටු තමන් වටේට ගොඩ ගසා ගෙන, දුම්රිය ස්ථානයක බංකුවක වාඩි වී සිටිය හ. ඇත්ත ම කියතොත්, ඔවුන් මේ සිටියේ, නිවාඩුවෙන් පසු ව ආපසු ඉස්කෝලට යන ගමන් ය. මං සන්ධියක් වූ මේ දුම්රිය ස්ථානය තෙක් ඔවුහු එකට ගමන් කළෝ ය. මෙහි සිට ගැහැනු ළමයින් එක් පාසලක් කරා රැගෙන යනු ඇති දුම්රියක් තව මිනිත්තු කිහිපයකින් එහි ළඟා වීමට නියමිත ව තිබුණු අතර පිරිමි ළමයින් වෙනත් පාසලක් කරා රැගෙන යන තවත් දුම්රියක් හෝරා බාගයකින් පමණ පැමිණීමට නියමිත වී ය.

ඔවුන් සියලු දෙනා ම එකට සිටි ගමනෙහි පළමු අඩ සැම විට ම නිවාඩුවෙහි ම කොටසක් මෙන් හැඟිණි. එහෙත් දැන් ඔවුන් එකිනෙකාගෙන් සමුගෙන වෙනස් වෙනස් දිශාවලට වෙන් වී යෑමට සූදානම් වෙමින් සිටි මේ මොහොතේ දී නිවාඩුව ඇත්තට ම ඉවර බව හැමට ම හැඟිණි. පාසල් වාරය පිළිබඳ නොයෙකුත් කල්පනා ඔවුන්ගේ හිත්වලට ගලා ගෙන එන්නට පටන් අරගෙන තිබුණු අතර කාට කාටත් දොම්නස් සහගත කනස්සලු ගතියක් දැනිණි. පැවසීමට දෙයක් කාට වත් සිතා ගත නො හැකි විය. ලූසි මේ නේවාසික පාසලට යමින් සිටියේ පළමු වතාවට ය.

ඒ දුම්රිය ස්ථානය වූ කලී, කිසි කලබලයක් නැති, පාඨවට ගිය, නිදිමත හිතෙන ජාතියේ එකකි. දුම්රිය වේදිකාවේ ඔවුන් ඇරෙන්නට වෙනත් කිසිවෙක් නො වී ය. හදිසියේ ම ලූසි තියුණු හඬින් පොඩි කෑ ගැසීමක් පිට කෙළේ, හිටි හැටියේ ම දෙබරකු දුෂ්ට කළ විලාසයෙනි.

“මොකද්ද වුණේ, ලූ?” යි එඩ්මන්ඩ් විමසුවේ ය. ඊ ළඟට ඔහු ද එක සැරේට ම කතාව නවත්තා, “ආව්!” ය යි කෑ ගැසුවේ ය.

“මොන මළ -” පටන් ගත් පීටර්, ඊ ළඟට කියන්නට ගත් දේ එක වර ම නතර කර, “සුසන්, අතාරින්න මාව! මොනව ද ඔයා කරන්නේ? කොහෙට ද ඔයා මාව ඇඳ ගෙන යන්න හදන්නේ?” ය යි ප්‍රශ්න කෙළේ ය.

“මං ඔයාව අල්ලන්නේ වත් නෑ,” යි සුසන් කීවා ය. “කවුදෝ මන්දා මාවත් අදිනව. ආ - ආ - ආ - ඕක නවත්තන්න!”

එකිනෙකාගේ මුහුණු හොඳට ම සුදුමැලි වී තිබෙන බව සැමට ම පෙනිණි.

“මටත් එහෙමම දැනුණ,” යි එඩ්මන්ඩ් කීවේ හති දමන හඬකිනි. “හරියට කවුරු හරි මාව ඇඳ ගෙන යන්න හදනව වගේ. ඒක හරි ම බය හිතෙන ඇදිල්ලක් - ආව්! ඔන්න ආයින් ඒක පටන් ගන්නව.”

“මටත් ඒක ම දැනෙනව,” යි ලූසි තෙපලා ය. “අනේ - මට ඒක ඉවසන්න අමාරුයි.”

“විගහට!” යි එඩ්මන්ඩ් කෑ ගැසී ය. “හැමෝම අත් අල්ල ගෙන ළං වෙන්න. මේක ඉන්ද්‍රජාලයක් - දැනෙන විදියෙම ම මට

ඒක කිව්වැකි. ඉක්මන් කරන්න!”

“ඔව්,” යි සුසන් පැවසුවා ය. “අත් අල්ල ගන්න. අනේ, මේක නතර වෙනව නං හොඳයි - අනේ!”

ඊ ළඟ මොහොතේ දී ඔවුන්ගේ උන්ක පෙට්ටි ඇතුළු බඩු මුට්ටුත්, බංකුවත් වේදිකාවත්, ස්ටේසමත් යන සියල්ල මුළු මනින් ම අතුරුදන් වී ගියේ ය. එකිනෙකාගේ අත් අල්ලා ගෙන, හති දම දමා සිටි ළමයින් සිටු දෙනාට දක්නට ලැබුණේ, තමන් ගස් කොළන්වලින් ගැවසුණු තැනක සිට ගෙන ඉන්නා අන්දම යි. එය ගස් කොළන්වලින් කො තරම් ඇඟිලි තිබුණු තැනක් ද කියනවා නම්, ගස්වල අතු ඉති ඔවුන්ගේ ඇඟෙහි ඇතිණි. අඩු තරමේ ඔවුන්ට හෙලවෙන්තට වත් ඉඩක් නො තිබිණි. හැමෝම දැස් පිස දමා, ගැඹුරු හුස්මක් ගත් හ.

“අනේ, පීටර්!” යි ලූසි රාවයක් නැඟුවා ය. “ඔයාට හිතෙනව ද මොනව හරි විදියකින් අපි ආයේ නානියාවට ඇවිත් කියල?”

“මේක ඕන ම තැනක් වෙන්න පුළුවං,” යි පීටර් පැවසී ය. “මේ ගස් අස්සෙන් මට යාරයක දුරක් වත් ජේන්නේ නෑ. අපි එළිමහන් තැනකට යා ගන්න බලමු - එහෙම එළිමහන් තැනක් මේකෙ තියෙනව නං.”

ඔවුන් අතු ඉතිවලට ඇඟවල් සුරා ගෙන, කටු පඳුරුවල පැටලී දැවිල්ල ඇති තුවාල සිදු කර ගෙන අමාරුවෙන් අමාරුවෙන් ඒ වන ළැහැබෙන් එළියට ගමන් කළෝ ය. ඊ ළඟට ඔවුන්ට මුහුණ පෑමට ලැබුණේ තවත් පුදුමයකට ය. වට පිටාව එන්න එන්න එළිය වන්නට වී ය. ඉක්බිති ව පියවර කිහිපයකින් ඔවුහු වන ළැහැබේ කෙළවරට පැමිණිය හ. ඔවුන් ඉදිරියෙන් වැතිර තිබුණේ, වැලි සහිත වෙරළකි. ඊට යාර කිහිපයක් ඇතින් ඉතා ම සන්සුන් ගතියෙන් යුතු මුහුදක් පුංචි පුංචි රැළි නඟමින්, පෙරළි පෙරළි අවුත් වැල්ලෙහි හැපුණේ කිසිදු හඬක් නො නඟා ය. පෙනෙන මානයක ගොඩබිමක් දක්නට නො වී ය. අහසේ ද වලාකුළු නො තිබිණි. හිරු අහසේ රැඳී තිබුණේ, උදේ දහයට පමණ එය අහසේ රැඳී තිබිය යුතු තැන ය. මුහුද ඇස් නිලංකාර කරවන අන්දමේ නිල් පැහැයකින් දිලිසිණි. ඔවුහු මුහුදු සුළඟේ කරදිය පුසුඹ ආශ්වාස කර කර සිට ගෙන බලා සිටියෝ ය.

“හප්පා!” යි පීටර් කීවේ ය. “මේක නම් මරු.”

මිනිත්තු පහක් ගෙවුණු තැන සියලු දෙනා ම සපත්තු මේස ගළවා දමා පැහැදිලි සීත දියෙහි බැස ගෙන සෙල්ලමෙහි යෙදී සිටිනු දක්නට ලැබිණි.

“අර සෙනඟ පිරුණු කෝවිචියේ නැගලා ආපහු ලතිනුයි පුත්සයි විජ ගණිතයයි ඉගෙන ගන්න යනවට වඩා මේක දාස් ගුණේකිං මරු!” යි එඩ්මන්ඩ් පැවසුවේ ය. ඊට පසු සෑහෙන වේලාවක් යන තුරු දිය ගසා ගැනීමත් කුණිස්සන් හා කකුළුවන් පිළිබඳ විපරම් කිරීමත් හැරෙන්නට ඔවුන් අතරේ කතා බහක් සිද්ධ වූයේ නැත.

අවසානයේ දී කට හඬ අවදි කළ සුසන්, “මොනව වුණත්, අපි ඉස්සරහට කරන්නේ මොනව ද කියල පොඩි සැලසුමක් හදා ගත්තොත් හොඳයි,” යනුවෙන් කීවා ය. “තව වැඩි වෙලාවක් යන්න කලින් අපිට කැමට දෙයක් ඕන වෙයි.”

“කෝවිචියේ යද්දී බඩගිනි ආවොත් කන්න කියල අම්ම හදල දුන්න සැන්ඩ්විච් අපි ළඟ තියෙනව නෙ,” යි එඩ්මන්ඩ් පැවසී ය. “අඩු ගාණේ මං ළඟ මගෙ එක තියෙනව.”

“මගෙ ළඟ නං නෑ,” යි ලූසි කීවා ය. “මගෙ ඒවා තිබුණේ මගෙ පොඩි බැග් එකේ.”

“මගෙන් එහෙමයි,” සුසන් ද පැවසුවා ය.

“මගෙ කොටහ නං වැල්ලේ ගලෝලා දාල ආව මගෙ කබායේ සාක්කුවේ තියෙනව,” යි පීටර් කීවේ ය. “ඒ කියන්නේ දෙන්නෙකුට සෑහෙන කෑම හතර දෙනෙක් අතර බෙදෙන්න වෙනව. මේක නං එව්වර විනෝදයක් නෙවෙයි වගේ.”

“ඒත් දැන් නං මොනවත් කනවට වඩා මට ඕන මොනව හරි බොන්න,” යි ලූසි පවසා සිටියා ය.

ඇත්තට ම දැන් අනෙක් අයටත් තද පිපාසයක් දැනිණි. තද අවිචේ මුහුදේ බැස ටික වේලාවක් සෙල්ලම් කළ විට එය කාටත් සාමාන්‍යයෙන් සිදු වන්නකි.

“අපි හරියට නැවක් බිඳිලා දූපතක අතරමං වුණු කට්ටියක් වගේ,” ය යි එඩ්මන්ඩ් කීවේ ය. “පොත්වල නං ඒ අයට දූපතේ බොන්න පුළුවන් පිරිසිදු මිරිදිය තියෙන දොළ පාරවල්, උල්පත් හේම හැම විට ම හම්බ වෙනව. අපිත් ගිහිං ඒවා ගැන විපරම්

කළොත් හොඳයි.”

“ඒ කියන්නේ අපි ආයිමක් සැරයක් අර ගත කැලෑව අස්සට රිංගන්න ඕන ද?” යි සුසන් පිළිවිසුවා ය.

“එහෙම කරන්න කිසි වුවමනාවක් නෑ,” යි පීඊඊ පිළිතුරු වශයෙන් කීවේ ය. “එහෙම දොළ පාරවල් තියෙනව නං, අනිවාර්යෙන් ඒවා මුහුදට ගලා බහින්න ඕන. ඉතිං අපි මුදු වෙරළ දිගේ ම ඇවිද ගෙන ගියොත් සැකයක් නැතුව ම අපිට ඒවා හම්බ වේ වි.”

මෙහි දී ඔවුහු දියෙන් ගොඩට අවුත්, මුලින් තෙත වැල්ල ද අනතුරු ව පාදවල ඇඟිලි අතරට රිංගා ඇලවෙන්නට බැඳූ, කුඩු කුඩු ගතියෙන් යුතු, සර බර ගෑ විසලි වැල්ල ද පාගමින් ඇවිද ගොස්, සිය සපත්තු මේස් පැළඳ ගන්නට පටන් ගත්තෝ ය. එඩ්මන්ඩ්ට හා ලූසිට ඕනෑ වූයේ, ඒවා එහි ම තිබෙන්නට හැර, පා වහන් නැති ව නිකම් ම ඇවිද යන්නට ය. එහෙත් එය මෝඩ වැඩක් බව සුසන් පැවසුවා ය. “අපිට ඒවා ආයේ හොයා ගන්න බැර වෙන්නත් පුළුවං,” ය යි ඇ පෙන්වා දුන්නී ය. “රැටත් අපිට මෙහේ ම ඉන්න වුණොත්, සීතල දැනෙන්න පටන් ගත්ත ම අපිට කොහොමටත් ඒවා ඕන වෙනව.”

ඔවුහු සපත්තු මේස් දමා ගෙන, කබා ද හැඳ ගත් පසු ව මුහුදු වෙරළ දිගේ ගමන පටන් ගත් හ. ඔවුන් මෙ සේ ඇවිද යද්දී මුහුද තිබුණේ ඔවුන්ගේ වම් පැත්තෙහි; වන ළැහැබ තිබුණේ දකුණු පැත්තෙහි. ඉඳහිට දක්නට ලැබුණු මුහුදු ලිහිණියකු හැරෙන්නට එය පාළුවට ගිය නිහඬ ඉසව්වක් වී ය. එකට වෙළී පැටලී ගිය පඳුරු ගාල්වලින් යුතු වන ළැහැබ කෙ තරම් ගත සැරේට ගසින් වැසී තිබිණි ද යත්, ඔවුන්ට එ තුළ තිබූ කිසිවක් පෙනුණේ නැත. කුරුල්ලකු තබා කෘමි සහකු වත් පියාඹනු දක්නට ලැබුණේ නැත.

බෙල්ලන්, මුදු පැළෑටි, අනෙමොනයන්¹ හෙවත් මුදු මල් හා ගල් පොකුණු අස්සේ සිටි කුඩා කකුළුවන් දිහා බල බලා ඇවිද යෑම විනෝදයක් වුවත්, පිපාසයෙන් සිටින විට ඔබට ඒවා ඉක්මනින් ම එපා වේ. සීතල දියෙහි පෙඟි පෙඟි හිඳ, දැන් සපත්තුවලට හිර වී ඇවිද්දී ළමයින්ගේ පාදවලට රස්තයකුත්

1 Anemones